

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Martiny Weissové a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce

SKLÁDKA ELZET s.r.o., IČ: 25293095
se sídlem U Blaženky 2155/18, Praha 5
zastoupen JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem
se sídlem Teplého 2786, Pardubice

proti

žalovanému

Ministerstvo životního prostředí
se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2015, č.j. 909/550/15-He 36935/ENV/15,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 15. 7. 2015, č.j. 909/550/15-He 36935/ENV/15, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Stanislava Kadečky, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Hradec Králové (dále jen „ČIŽP“) ze dne 30. 3. 2015, č.j. ČIŽP/45/OOP/SR01/1312066.034/15/KIH/126, jímž byla žalobci ve výroku I. rozhodnutí dle § 88 odst. 2 písm. p) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) uložena pokuta ve výši 1.500.000,- Kč za neplnění podmínky č. 1 výjimky ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných živočichů udělené žalobci žalovaným na základě rozhodnutí ze dne 15. 12. 2008, č.j. 69198/ENV/07-3372/620/07 k realizaci stavby „Blato – řízená skládka skupiny 2, pro ostatní odpad“ podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny (dále jen „rozhodnutí o výjimce“). Dle podmínky č. 1 rozhodnutí o výjimce jsou zavážení a terénní úpravy na pozemcích p.č. 60/1 a 60/16 v k.ú. Blato možné pouze v rozsahu odpovídajícím zákresu v příloze č. 1 rozhodnutí o výjimce, která je nedílnou součástí tohoto rozhodnutí, přičemž na zbývajících částech pozemku p.č. 60/1 („zbytková vodní plocha“) nebude nijak negativně zasahováno, zejména bude zamezeno pohybu mechanizace apod. Žalobce se měl protiprávního jednání dopustit
 - nepovoleným zavážením bezzásahové západní části pozemku p.č. 60/1 v k.ú. Blato („zbytkové vodní plochy“) v období července 2013; a dále
 - nepovoleným zavážením západní, jihozápadní a střední části pozemku p.č. 60/1 v k.ú. Blato („zbytkové vodní plochy“) od 12. 9. 2013 do 16. 10. 2013 a dne 2. 12. 2013.

Současně byla žalobci ve výroku II. rozhodnutí ČIŽP dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) a v souladu s § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, ve znění rozhodném, uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a doplnění žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ČIŽP je nesrozumitelné a nebylo provedeno v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu, jelikož rozsah jednání, tj. v jakém množství a čím mělo k zavážení dojít, a doba jednání nejsou vymezeny určitě a nezaměnitelně. Dle žalobce nebyl skutek dostatečně vymezen ani v oznámení o zahájení řízení ze dne 26. 8. 2013, jelikož nebylo uvedeno, kdy a jakým jednáním k němu mělo dojít. ČIŽP popsala pouze následek, tj. situaci v území, nikoli nezákonné jednání žalobce. Odmítl, že postačuje vymežit skutek až v meritorním rozhodnutí.
3. V obecné rovině namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost žalobou napadených rozhodnutí pro nedostatek důvodů, jelikož se správní orgány nevypořádaly se všemi námitkami žalobce, když některé bez dalšího odmítly a k některým se vůbec nevyjádřily.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Tím porušily § 68 odst. 3 správního řádu, zákon o ochraně přírody a krajiny a rovněž obecné principy správního trestání.

4. Vytkl správním orgánům, že skutek nemá oporu ve správním spise, neboť správní orgány připsaly žalobci odpovědnost za následek, aniž by prokázaly a dovodily příčinnou souvislost mezi jednáním a následkem. Správní orgány blíže neurčily závazení a původce závazky, přesto přičetly takové jednání žalobci a konstatovaly, že se dopustil správního deliktu.
5. Namítal, že správní orgány při opatřování a provádění důkazu ohledání pozemku p.č. 60/1 a 60/16 v k.ú. Blato dne 20. 9. 2013, 8. 10. 2013, 15. 10. 2013 a 16. 10. 2013 postupovaly nezákonně. Dle žalobce nebyly splněny podmínky pro zajištění důkazu, jelikož nehrozilo nebezpečí z prodlení; na jmenovaných pozemcích totiž nebylo možné provést úpravy, které by znemožňovaly pozdější ohledání. Žalobce o zajištění důkazů nevěděl, nemohl tak hájit svá práva, čímž došlo k porušení § 2 odst. 3 a § 36 správního řádu. K účasti na ohledání nebyla přizvána nestranná osoba dle § 54 odst. 4 správního řádu a usnesení o zajištění důkazu byla vydána až dodatečně v rozporu s § 138 odst. 1 správního řádu. Ohledání provedená v září a v říjnu 2013 ničeňo nevypovídají o jednání, které se mělo odehrát nejpozději v červenci 2013. ČIŽP deklarovala potřebu těchto důkazů v řízení zahájeném oznámením ze dne 26. 8. 2013, v tomto řízení je však nepoužila a označila je za podklad pro řízení zahájené oznámením ze dne 9. 12. 2013. Usnesení ČIŽP o zajištění důkazů ze dne 20. 9. 2013, 8. 10. 2013 a 17. 10. 2013 jsou tak nezákonná, stejně jako tři usnesení žalovaného ze dne 4. 12. 2013, jimiž byla usnesení ČIŽP potvrzena.
6. Namítal, že nebyly řádně vypořádány jeho námitky proti protokolu o kontrole ze dne 2. 12. 2013 ohledně neumožnění kontroly a neplnění předběžného opatření. Za nepravdivé označil tvrzení, že inspektorům ČIŽP neumožnil kontrolu, neboť osoby, kterým byla kontrola oznámena, nebyly oprávněny za žalobce jednat a vyjádřily jen ústní nesouhlas se vstupem inspektorů na pozemek. Odůvodnění postupu při kontrole v rozhodnutí ČIŽP označil za vnitřně zásadně rozporné a nepřezkoumatelné, jelikož ČIŽP jej odůvodnila odkazem na § 62 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, dle něhož nepotřebovala ke vstupu na pozemek souhlas, avšak současně tvrdila, že po sdělení nesouhlasu musela pozemek opustit.
7. Vytkl správním orgánům, že není zřejmé, jakým způsobem dospěly ke stanovení hranice povoleného závazení, neboť příloha rozhodnutí o výjimce neobsahuje přesné souřadnice ani konkrétní výměru území, kde je závazení povoleno.
8. Namítal nezákonnost a vady znaleckého posudku Agentury ochrany přírody a krajiny ČR (dále jen „Agentura“), pro které nebylo možné použít znalecký posudek jako podklad pro rozhodnutí. Poukázal na poměr znalce k věci, jeho zájem na výsledku řízení a na nezpochybňování postupů Agentury. Odmítl zpětnou aplikaci § 78 odst. 5 zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném od 1. 1. 2015 na činnost Agentury prováděnou od roku 2011. Otázku č. 1 znaleckého posudku označil za nepřijatelnou a odpověď na ni za neověřitelnou. Jednak žalobce nebyl přítomen provádění monitoringu v lokalitě Agenturou. Jednak správní orgány měly samy opatřit podklady pro rozhodnutí a tyto případně znalci předložit; znalec nemůže sám vyhledávat a označovat důkazy a skutečnosti, z nichž má činit znalecké závěry, a nemůže ani vycházet ze zjištění, které učinil na místě samém. Dle žalobce není ani zřejmé, z jakého důvodu bylo v roce 2014 provedeno šetření,

o kterém navíc nebyl žalobce vyrozuměn dle § 51 a § 54 správního řádu. Vypořádání námitek ohledně znaleckého posudku označil za nepřezkoumatelné a nesprávné.

9. Uvedl, že zákaz dle § 50 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny může platit jen tam, kde se zvláště chránění živočichové vyskytují, a jestliže se na území nevyskytují, nelze ani porušit rozhodnutí o výjimce ze zákazu. Dle žalobce nebylo prokázáno, že se v roce 2013 v lokalitě zvláště chránění živočichové vyskytovali, že tedy žalobce mohl rozhodnutí o výjimce porušit a že naplnil materiální stránku správního deliktu. Podklady, na něž správní orgány odkazují, se situací v lokalitě v roce 2013 nezabývají; znalecký posudek Agentury nevypovídá ničeho o konkrétním vývoji v lokalitě, nelze z něj určit, kde konkrétně se měli živočichové vyskytovat a z jakých údajů vychází. Žalobce přitom předložil Odborný zoologický průzkum lokality Blato v letech 2007 až 2013 zpracovaný Mgr. R. a Odborný znalecký posudek RNDr. Z., CSc., z nichž je zřejmé, že živočichové uvádění v odpovědi na otázky č. 2 a 3 znaleckého posudku vymizeli dříve, než se žalobce měl protiprávního jednání dopustit, a tyto odpovědi proto neobstojí. Agentura ani ČIŽP se s předloženými podklady nevypořádaly, Agentura se navíc nezabývala ani znaleckým posudkem z roku 2005 a otázkou dostatečně referenčního množství živočichů pro označení lokality za biotop.
10. Namítal, že se nemohl dopustit protiprávního jednání, když jeho činnost byla plně v souladu s pravomocným stavebním povolením ze dne 12. 2. 1998 na stavbu skládky. Žalobce se od stavebního povolení nemohl jakkoli odchýlit, jestliže rozhodnutí o výjimce svou činností porušil, nelze tuto skutečnost klást k jeho tíži.
11. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí ČIŽP a věc vrátil k dalšímu řízení.
12. Žalovaný ve vyjádření ze dne 14. 9. 2015 trval na tom, že skutek je ve výroku rozhodnutí popsán dostatečně určitě a nezaměnitelně a že obě rozhodnutí obsahují řádné odůvodnění. Dle žalovaného obsah správního spisu (zejména terénní šetření, ohledání a znalecký posudek Agentury) představuje dostatečnou oporu pro závěr, že žalobce při budování skládky zavážel lokalitu za povolenou hranici odpadem, a prováděl tak činnost v rozporu s podmínkou č. 1 rozhodnutí o výjimce. Konstatoval, že důkazy byly opatřeny v souladu se zákonem, žalovaný nezjistil jakékoli podstatné procesní vady a nemá pochyb o závěrech znaleckého posudku, jehož zpracovatel má s lokalitou dlouhodobou zkušenost.
13. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.
14. Žalobce v podání ze dne 20. 9. 2015 doplnil žalobu tak, že rozporoval výši uložené pokuty, zejména okolnosti, které byly správními orgány hodnoceny jako přítěžující, a způsob, jakým se žalovaný vypořádal s námitkami žalobce týkající se pokuty.
15. V této souvislosti vytkl správním orgánům, že přihlédly ke škodlivému zásahu vůči živočichům, kteří se v oblasti před údajným nepovoleným zavážením nevyskytovali, a že není zřejmé, které druhy živočichů zohlednily, a které nikoli. Odmítl, že porušoval rozhodnutí o výjimce vědomě a upřednostnil své ekonomické zájmy, jelikož postupoval v souladu se stavebním povolením a situaci řešil se správními orgány. Stejně tak odmítl, že jednal bez ohledu na probíhající správní řízení. Nesouhlasil s tím, že mu bylo přičteno k tíži porušení předběžného opatření, které zaniklo *ex lege* usnesením ČIŽP ze dne 29. 11. 2013 a které bylo nezákonné pro nepřezkoumatelnost, pro rozpor mezi předmětem řízení a obsahem předběžného opatření a pro porušení procesních práv žalobce. Přítěžující

okolností nemohla být údajná nesoučinnost při kontrole dne 2. 12. 2013 a ani zásah v rozsahu 1/6 bezzásahového území, jelikož takový rozsah ze správního spisu nevyplývá.

16. Žalobce navrhl soudu, aby případně od uloženého trestu upustil, nebo jej snížil s ohledem na jeho nepřiměřenost a nedostatečné odůvodnění.

III.

Obsah správního spisu

17. Dne 15. 12. 2008 vydal žalovaný rozhodnutí č.j. 69198/ENV/07-3372/620/07, kterým dle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny udělil žalobci výjimku ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných živočichů (dále jen „rozhodnutí o výjimce“). V podmínce č. 1 rozhodnutí o výjimce žalovaný stanovil, že zavážení a terénní úpravy na pozemcích p.č. 60/1 a 60/16 v k.ú. Blato je možné pouze v rozsahu odpovídajícím zákresu v příloze č. 1 rozhodnutí o výjimce. Příloha č. 1 rozhodnutí o výjimce obsahuje zákres lokality vymezující zbytkovou vodní plochu, plochu přípustného zavážení a mezi nimi patu svahu navážky.
18. Oznámením o zahájení řízení ze dne 26. 8. 2013 ČIŽP zahájila řízení se žalobcem pro jednání spočívající v zavážení, které ČIŽP zjistila dne 24. 7. 2013, a oznámením o zahájení řízení ze dne 9. 12. 2013 bylo zahájeno řízení pro jednání spočívající v zavážení, které ČIŽP zjistila dne 12. 9. 2013, 20. 9. 2013, 8. 10. 2013, 15. 10. 2013, 16. 10. 2013 a 2. 12. 2013. Tato řízení ČIŽP spojila.
19. Ve dnech 20. 9. 2013, 8. 10. 2013, 15. 10. 2013 a 16. 10. 2013 bylo provedeno zajištění důkazu ohledáním pozemku p.č. 60/1 a 60/16 v k.ú. Blato dle § 54 odst. 1 ve spojení s § 138 odst. 1 správního řádu. O zajištění důkazu sepsala ČIŽP protokoly o zajištění důkazu dne 20. 9. 2013, 8. 10. 2013 a 15. a 16. 10. 2013 a vydala usnesení ze dne 20. 9. 2013, 8. 10. 2013 a 17. 10. 2013, která byla potvrzena třemi usneseními žalovaného ze dne 4. 12. 2013.
20. Z protokolu o kontrolním zjištění ze dne 2. 12. 2013 vyplývá, že týž den obdrželi inspektoři ČIŽP podnět o aktuálním zavážení vodní plochy, pročež týž den provedli kontrolu pozemku p.č. 60/1 a 60/16 v k.ú. Blato, jejímž předmětem bylo dodržování zákona o ochraně přírody a krajiny, zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o odpadech“) a rozhodnutí o výjimce. Dále z něj soud zjistil, že v době kontroly nebyl přítomen jednatel žalobce, tudíž byla kontrola oznámena panu O. Z., který v době kontroly dozíral na provádění stavby a telefonicky informoval jednatele žalobce o kontrole. Z protokolu vyplývá, že po oznámení kontroly byli inspektoři ČIŽP O. Z. i telefonicky jednatelem žalobce *důrazně* vyzváni, aby z pozemků odešli, a inspektoři ČIŽP vzhledem k *vybrocené* situaci pozemky opustili. Proti protokolu o kontrolním zjištění podal žalobce námitky ze dne 11. 12. 2013.
21. Dne 15. 1. 2014 vydala ČIŽP rozhodnutí č.j. ČIŽP/45/OOP/SR01/1312066.020/14/KIH/014, kterým uložila žalobci pokutu ve výši 1.500.000,- Kč za správní delikt dle § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny za neplnění podmínek č. 1 a 2 rozhodnutí o výjimce. Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 5. 2014, č.j. 343/550/14-He 15455/ENV/14 zrušil rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 1. 2014 a věc vrátil ČIŽP k novému projednání a rozhodnutí.
22. Dne 30. 3. 2015 vydala ČIŽP rozhodnutí č.j. ČIŽP/45/OOP/SR01/1312066.034/15/KIH/126 kterým uložila žalobci pokutu ve výši 1.500.000,- Kč za spáchání správního deliktu dle § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně

přírody a krajiny, jak je uvedeno shora. Žalobce se měl protiprávního jednání dopustit zavážením části pozemku p.č. 60/1 v k.ú. Blato, která nebyla určena k zavážení, a porušit tak podmínku č. 1 rozhodnutí o výjimce. ČIŽP uvedla, že jediná přístupová cesta pro nákladní auta na daný pozemek vede přes oplocený areál žalobce a že zavážení bylo prováděno v souvislosti se stavbou „Blato – řízená skladka skupiny 2, pro ostatní odpad“. Zavážena byla západní, jihozápadní a střední část zbytkové vodní plochy, a to zavážením do zemníku a do rákosových porostů. K zavážení mělo dojít v průběhu července, jelikož ke dni 24. 7. 2013 navážka nejevila známky povětrnostních vlivů – např. eroze deštěm a v období července nepršelo; dále k zavážení mělo dojít v období od 12. 9. 2013 do 16. 10. 2013, jelikož dne 12. 9. 2013, 20. 9. 2013, 8. 10. 2013, 15. 10. 2013 a 16. 10. 2013 zjistila ČIŽP další zavážení za hranicí povoleného zavážení a rozšíření a navýšení stávající navážky; a dne 2. 12. 2013, kdy ČIŽP zjistila vysypávání suti do vody zemníků nákladními automobily. ČIŽP trvala na zákonnosti usnesení o zajištění důkazů a použití zajištěných důkazů ve správním řízení. K otázce kolize rozhodnutí o výjimce se stavebním povolením uvedla, že stavební povolení nemohlo nahradit rozhodnutí o výjimce, jelikož se jedná o samostatně vydávaný správní akt, který musel být před zahájením stavební činnosti vedle stavebního povolení opatřen. Námitky žalobce proti protokolu ze dne 2. 12. 2013 nepovažovala za důvodné, jelikož kontrola byla řádně oznámena přítomnému zaměstnanci panu Z., tj. jiné odpovědné osobě, a telefonicky jednatelem žalobce; inspektoři ČIŽP byli oprávněni ke vstupu na pozemek dle § 62 zákona o ochraně přírody a krajiny, § 81 zákona o odpadech a § 11 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o státní kontrole“). Konstatovala, že rozhodnutí o výjimce je právně závazné, dokud není zrušeno dle § 84 zákona o ochraně přírody a krajiny, a žalobce tak byl povinen dodržovat podmínky v něm stanovené. Výskyt zvláště chráněných druhů v předmětné lokalitě považovala za prokázaný s ohledem na rozhodnutí o výjimce a rovněž rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2013. ČIŽP dále shrnula závěry znaleckého posudku č. 506/2014 zpracovaného Agenturou, tedy že daná lokalita je biotop zvláště chráněných druhů živočichů, kteří jsou předmětem výjimky (čolek obecný, skok skřehotavý, ještěrka obecná) i dalších druhů, kteří předmětem výjimky nejsou; a že škodlivost nepovoleného zavážení spočívá ve zmenšení životního prostoru zvláště chráněných živočichů, v rušivé činnosti, ve zvýšené hrozbě predace ze strany ryb a v hrozbě přímého zabíjení živočichů. Konstatovala, že Agentura disponovala odbornými znalostmi a mohla vycházet z již provedených průzkumů týkající se situace v lokalitě (a to i z dat nezanesených v NDOP), znalec pozoroval skutečnosti v terénu, neprováděl však důkaz ohledáním na místě. Při stanovení výše pokuty přihlédla jako k přitěžující okolnosti k tomu, že protiprávní jednání bylo vědomé, opakované a dlouhodobé, bez ohledu na probíhající správní řízení, žalobce nerespektoval předběžné opatření, zásahy do bezzásahové části pozemku byly velkého rozsahu (cca 1/6 území), a jednání mělo negativní dopad na území. Za přitěžující okolnost označila i vykazání inspektorů ČIŽP při kontrole dne 2. 12. 2013 a upřednostnění ekonomických zájmů. Závažnost správního deliktu hodnotila jako velmi vysokou a přihlédla též k závěrům znaleckého posudku o hrozící újmě ochraně přírody a krajiny.

23. O odvolání žalobce, jehož obsah je obdobný podané žalobě, rozhodl žalovaný dne 15. 7. 2015 žalobou napadeným rozhodnutím, kterým odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí ČIŽP ze dne 30. 3. 2015 potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul průběh správního řízení a odvolací námitky žalobce. Žalovaný se zcela ztotožnil se závěry ČIŽP, jelikož bylo prokázáno, že v období července 2013, od 12. 9. 2013 do 16. 10. 2013 a dne 2. 12. 2013 žalobce neplnil podmínku č. 1 rozhodnutí o výjimce, když zavážel část

pozemku p.č. 60/1 v k.ú. Blato, která k zavážení určena nebyla. Konstatoval, že žalobce porušil podmínky činnosti výjimečně povolené, byl o škodlivosti činnosti srozuměn a vědomě a záměrně podmínky porušoval. K jednotlivým námitkám uvedl, že předmět řízení byl v oznámení o zahájení řízení ze dne 26. 8. 2013 vymezen dostatečně, stejně tak byl skutek popsán dostatečně a nezaměnitelně v rozhodnutí ČIŽP. Dle žalovaného byly splněny podmínky pro zajištění důkazu ohledání pozemku dle § 138 odst. 1 správního řádu, jelikož bylo možné navážku zakrýt nebo ji nahrnout do vody, což by ztížilo či vyloučilo provedení důkazu; ČIŽP současně mohla tento důkaz zohlednit, jelikož je povinna postupovat tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci; usnesení o zajištění důkazu bylo možné oznámit dodatečně; a žalobce nebyl na svých právech zkrácen. Uvedl, že při kontrole dne 2. 12. 2013 zástupce ani jednatel žalobce neposkytli součinnost inspektorům ČIŽP. K námitkám týkajícím se znaleckého posudku uvedl, že znalec informace nejen posuzuje, ale také získává zkoumáním či ohledáním a může použít i data, která má sám k dispozici, tj. v dané věci datové řady získané Agenturou monitorovací činností provozovanou na základě zřizovací listiny. Zdůraznil, že znalecký posudek byl vypracován ke zhodnocení újmy, tj. jaké konkrétní důsledky zavážení mělo, nikoli k prokázání zavážení plochy za povolenou hranici zřejmé z rozhodnutí o výjimce. Zoologický průzkum zpracovaný Mgr. R. označil za tendenční a neodborný. Dle žalovaného přítomnost zvláště chráněných živočichů není podmínkou pro spáchání správního deliktu dle § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť i porušení administrativního pořádku může naplnit společenskou nebezpečnost, a tím materiální znak správního deliktu. Pravomocné rozhodnutí o výjimce je pro žalobce závazné dle § 73 odst. 2 správního řádu; jestliže se změnila podmínky rozhodné pro rozhodnutí o výjimce, lze žádat o jeho zrušení či změnu. ČIŽP dle žalovaného výši pokuty řádně odůvodnila a při jejím stanovení přihlédla k závažnosti protiprávního jednání a obstarala si podklady ohledně rozsahu újmy způsobené či hrozící ochraně přírody a krajiny.

IV.

Posouzení žaloby

24. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“)].
25. Žaloba je důvodná.
26. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
27. Podle § 54 odst. 1 správního řádu vlastník nebo uživatel věci nebo ten, kdo má věc u sebe, je povinen předložit ji správnímu orgánu nebo strpět ohledání věci na místě. Správní orgán o tom vydá usnesení, jež se oznamuje pouze osobě uvedené ve větě první. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, postupuje se podle § 138.
28. Podle § 54 odst. 4 správního řádu správní orgán může k účasti na ohledání přizvat nestranné osoby, aby zajistil jejich přítomnost při provádění důkazu. Tyto osoby nemají práva ani povinnosti účastníků.
29. Podle § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

30. Podle § 138 odst. 1 správního řádu před zahájením řízení lze z moci úřední nebo na požádání toho, kdo by byl účastníkem, zajistit důkaz, je-li důvodná obava, že později jej nebude možno provést vůbec nebo jen s velkými obtížemi, a jestliže lze důvodně předpokládat, že provedení tohoto důkazu může podstatně ovlivnit řešení otázky, která bude předmětem rozhodování. O zajištění důkazu vydá správní orgán usnesení, které se oznamuje osobám, jichž se přímo dotýká. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, lze usnesení oznámit i dodatečně s výjimkou oznámení osobám, které musí při provádění úkonu poskytnout osobní součinnost.
31. Podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 46 odst. 2, § 49 a 50 v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody, povoluje orgán ochrany přírody. U zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, lze výjimku podle věty první povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 2, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany.
32. Podle § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že neplní podmínky výjimky udělené podle § 43 a 56 nebo podmínky souhlasu podle § 44 a 57.
33. Soud nejprve přistoupil k vypořádání námitek žalobce, které se týkaly procesního postupu správních orgánů v řízení.
34. Žalobce namítal nemožnost použít zajištěné důkazy ohledáním pozemku p.č. 60/1 a 60/16 v k.ú. Blato ve dnech 20. 9. 2013, 8. 10. 2013, 15. 10. 2013 a 16. 10. 2013. Z Protokolů o zajištění důkazu ohledáním pozemku dne 20. 9. 2013, 8. 10. 2013 a 15 a 16. 10. 2013 a usnesení o zajištění důkazů ze dne 20. 9. 2013, 8. 10. 2013 a 17. 10. 2013 soud zjistil, že ČIŽP postupovala dle § 54 odst. 1 ve spojení s § 138 odst. 1 správního řádu, tedy zajistila důkaz ohledáním věci, jelikož hrozilo nebezpečí z prodlení. Soud má za to, že ČIŽP dostatečným způsobem popsala, v čem spatřuje hrozící nebezpečí z prodlení ve smyslu § 54 odst. 1 věta poslední správního řádu, a tím potřebu postupovat dle § 138 odst. 1 správního řádu. ČIŽP uvedla, že hrozící nebezpečí z prodlení spatřuje v tom, že zjištěnou navážku lze během několik minut zamaskovat či nahrnout do vody. Dle stanoviska soudu existence hrozícího nebezpečí je opodstatněná, neboť hned na několika fotografiích, které v době zajištění důkazu ČIŽP pořídila, jsou vidět nákladní vozy a další technika. Byť by však přednesená úvaha zcela jistě mohla být ze strany ČIŽP podrobněji rozvedena, soud zdůvodnění považuje za dostatečné a na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani obecné tvrzení žalobce, že takové úpravy nebylo možné provést a že jejich provedení nic nenasvědčovalo. Současně je vhodné uvést, že k zajištění důkazů došlo v návaznosti na

bezprostředně předcházející upozornění, že dochází k zavažení vodní plochy v dané lokalitě, na které ČIŽP reagovala právě zajištěním důkazu ohledáním pozemku.

35. S ohledem na toto hrozící nebezpečí soud nespatřuje pochybení ani v postupu ČIŽP, která oznámila usnesení o zajištění důkazu žalobci až po zajištění důkazu, neboť ČIŽP postupovala dle § 138 odst. 1 věta poslední správního řádu. Jestliže hrozilo nebezpečí z prodlení, je zřejmé, že žalobce nebyl o zajištění důkazu vyrozuměn (srov. § 138 odst. 3 správního řádu). Za rozhodné soud považuje, že ČIŽP usnesení o zajištění důkazu žalobci skutečně dodatečně oznámila (viz doručenky k těmto usnesením, které jsou součástí správního spisu), žalobce se mohl proti usnesením o zajištění důkazu odvolat, což také učinil, a rovněž se v průběhu řízení mohl ke všem skutečnostem zjištěným během zajištění důkazů dne 20. 9. 2013, 8. 10. 2013, 15. 10. 2013 a 16. 10. 2013 vyjádřit, proč soud v dané věci neshledal ani žalobcem namítané porušení § 2 odst. 3 a § 36 správního řádu. Soud ve věci neshledal ani žalobcem toliko obecně namítané porušení § 54 odst. 4 správního řádu, jelikož dle daného ustanovení správní orgány sice mohou, ale nejsou povinny přizvat nestranné osoby k provádění důkazu. Soud zdůrazňuje, že žalobce v podané žalobě brojil pouze proti procesním pochybením při zajišťování důkazu, nikterak nerozporoval skutečnosti, které byly správním orgánem během ohledání pozemku zjištěny a popsány v protokolech o zajištění důkazu, stejně tak nikterak nerozporoval fotografie, které byly správními orgány během zajištění důkazu pořízeny a které tvoří přílohu těchto protokolů.
36. Soud nespatřuje pochybení ani v tom, že správní orgány použily protokoly o zajištění důkazu ohledáním pozemku p.č. 60/1 a 60/16 v k.ú. Blato ve dnech 20. 9. 2013, 8. 10. 2013, 15. 10. 2013 a 16. 10. 2013 v řízení zahájeném oznámením ze dne 9. 12. 2013, přestože se jednalo o důkazy zajištěné v řízení zahájeném oznámením ze dne 26. 8. 2013. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2014, č.j. 1 Azs 195/2014-36, v němž uvedl: „Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu v souladu se zákonem, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně (přiměřeně srov. rozsudek ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afš 19/2009 - 57).“ (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2017, č.j. 5 As 143/2017-44). K provedení důkazu tedy lze použít všechny důkazy, které mohou přispět ke zjištění stavu věci a které nebyly získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Tedy i v dané věci bylo možno v řízení zahájeném oznámením ze dne 9. 12. 2013 provést k důkazu protokoly o zajištění důkazu ohledáním pozemku p.č. 60/1 a 60/16 v k.ú. Blato ve dnech 20. 9. 2013, 8. 10. 2013, 15. 10. 2013 a 16. 10. 2013. Důkazy totiž byly získány v souladu se zákonem, jak je uvedeno shora, byly v dispozici správního orgánu, neboť ten současně vedl řízení zahájené oznámením ze dne 26. 8. 2013, žalobce se s těmito důkazy mohl seznámit a rovněž se k nim i vyjádřil ve svém podání ze dne 18. 12. 2013.
37. Dále se soud zabýval námitkami žalobce směřujícími proti kontrole provedené dne 2. 12. 2013. Žalobce rozporoval vypořádání námitek proti protokolu o kontrolním zjištění ze dne 2. 12. 2013 správními orgány, především brojil proti oznámení kontroly a nutnosti souhlasu ke vstupu na pozemek ze strany ČIŽP a tvrzení o neplnění předběžného opatření. Soud má za to, že námitka týkající se možnosti oznámit kontrolu zaměstnanci žalobce a rovněž oprávnění inspektorů vstoupit na pozemek byla správními orgány vypořádána

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

dostatečně a řádně, a to na str. 15 a 16 rozhodnutí ČIŽP ze dne 30. 3. 2015. ČIŽP podrobně vysvětlila, že inspektoři vstoupili na pozemek na základě § 62 zákona o ochraně přírody a krajiny, § 81 zákona o odpadech a § 11 zákona o státní kontrole. A kontrolu oznámili na pozemku přítomnému O. Z., o němž z předchozích kontrol a úřední činnosti věděli, že je zaměstnancem žalobce, a tím tzv. jinou odpovědnou osobou, a který dále telefonicky přítomnost inspektorů oznámil jednateři žalobce v souladu s § 12 odst. 2 zákona o státní kontrole. ČIŽP tedy adekvátně reagovala na danou námitku a soud dodává, že ani v samotném postupu ČIŽP nespátňuje jakékoli pochybení.

38. Soud považuje v této souvislosti za vhodné vysvětlit, že ČIŽP odůvodnila (dle protokolu o kontrolním zjištění ze dne 2. 12. 2013) nutnost opustit pozemky tím, že situace se stala *vyhrocenou*, neboť O. Z. i jednatel žalobce měli inspektory *důrazně* požádat, aby pozemky opustili, což ostatně žalobce ani v podané žalobě nerozporuje. Není tedy pravdou, jak tvrdí žalobce, že inspektoři ČIŽP poté, co nedostali souhlas ke vstupu na pozemek, daný pozemek opustili. Naopak ze správního spisu vyplývá, že inspektoři ČIŽP vstoupili na pozemek na základě zákonem daného oprávnění vstupovat na pozemky při provádění kontroly a až poté, co došlo k interakci s O. Z. a jednatelem žalobce, se rozhodli po vyhodnocení situace pozemek opustit. Soud v tomto postupu a jeho odůvodnění nespátňuje jakýkoli vnitřní rozpor.
39. Žalobce dále toliko v obecné rovině namítal, že nebyla řádně vypořádána jeho námitka proti protokolu o kontrolním zjištění ze dne 2. 12. 2013 týkající se neplnění předběžného opatření. Žalobce své tvrzení nikterak blíže nespecifikoval, soud proto rovněž v obecné rovině poukazuje na str. 16 a 17 rozhodnutí ČIŽP ze dne 30. 3. 2015, kde ČIŽP na námitku žalobce reagoje.
40. Soud nepřisvědčil námitce žalobce ohledně určení hranice bezzásahové části pozemku p.č. 60/1 v k.ú. Blato. Příloha č. 1 rozhodnutí o výjimce obsahuje zákres lokality, tj. pozemek p.č. 60/1 v k.ú. Blato a jeho okolí, vymezující zbytkovou vodní plochu, plochu přípustného zavážení a mezi nimi patu svahu navážky. Soud zejména poukazuje na protokol o ohledání na místě dne 12. 9. 2013, na němž byla zaměřena navážka i hranice stanovená v příloze č. 1 rozhodnutí o výjimce. Součástí protokolu je i katastrální mapa a ortofotomapa lokality, do níž byla hranice zakreslena a ze jmenovaného protokolu vyplývá, že se ohledání, na němž došlo k zaměření, účastnil i zástupce žalobce. Argumentace, že není zřejmé, kudy hranice prochází, tudíž nemůže obstát, jelikož hranice byla v příloze č. 1 rozhodnutí o výjimce zakreslena takovým způsobem, že bylo možné určit, kudy v území prochází a na které části pozemku tedy již není jakékoli zavážení povoleno. Je pravdou, že rozhodnutí o výjimce či jeho příloha č. 1 neobsahují přesné souřadnice hranice či výměru jednotlivých částí pozemků, avšak takové údaje pro stanovení hranice v území s ohledem na uvedené skutečnosti dle stanoviska soudu ani obsahovat nemusely. Soud nad rámec uvedeného dodává, že žalobce byl dle podmínky č. 1 rozhodnutí o výjimce povinen sám vyznačit v území dřevěnými nebo ocelovými sloupky stanovenou hranici, za níž již zavážení není povoleno, a tudíž se jeho námitka, že není zřejmé, kudy hranice prochází, jeví jako zcela účelová.
41. Žalobce dále rozporoval vymezení skutku v oznámení o zahájení řízení ze dne 26. 8. 2013, kde není uveden způsob zavážení, a rovněž vymezení skutku v rozhodnutí ČIŽP ze dne 30. 3. 2015, kde nejsou dostatečně určité a nezaměnitelně vymezeny rozsah a doba protiprávního jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

42. Soud k vymezení skutku v oznámení o zahájení řízení ze dne 26. 8. 2013 odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č.j. 5 A 73/2002-34, jehož první právní věta zní: *„Vymezení skutku, pro který je řízení podle správního řádu zahájeno, musí být konkrétní, stejně tak jako musí být z oznámení o zahájení řízení podle § 18 odst. 3 správního řádu zřejmé, co bude jeho předmětem a o čem bude v řízení rozhodováno; v sankčním řízení je potom vhodné uvést, jaký postih za dané jednání brozí. Takovou specifikaci nelze považovat za předčasné konstatování odpovědnosti, která je teprve v řízení zkoumána.“*. A rovněž na první právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č.j. 1 Afs 58/2009-541: *„Předmět řízení musí být v oznámení o zahájení řízení identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit.“*. S ohledem na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu má zdejší soud za to, že skutek byl v oznámení o zahájení řízení ze dne 26. 8. 2013 vymezen dostatečně konkrétně a určitě. ČIŽP totiž ve jmenovaném oznámení uvedla, že skutek spočívá v zavážení v rozporu s podmínkou č. 1 rozhodnutí o výjimce a zavážení dále blíže specifikovala místem, kde k zavážení mělo dojít (západní část pozemku p.č. 60/1 v k.ú. Blato), charakterem navážky (píscitá zemina s příměsí sutě, betonových ker, jemný materiál šedé barvy připomínající popel), plochou navážky (cca 30 x 20 m), mocností navážky (na 1 m až 2 m), odhadnutým objemem (cca 900 m³) a pravděpodobnou dobou zavážení (k navezení došlo zjevně v průběhu července, jelikož navážka nejevila známky povětrnostních vlivů – např. eroze deštěm a v období července nepršelo). Soud nepovažuje za nezbytné, aby správní orgány specifikovaly taktéž konkrétní způsob, jakým byla navážka do bezzásahové části dopravena (např. za pomoci jakého dopravního prostředku či stroje), jelikož z vymezení skutku, jak jej provedla ČIŽP v oznámení o zahájení řízení ze dne 26. 8. 2013, je zcela zřejmé, pro jaké jednání bylo správní řízení zahájeno, tedy jakým způsobem měla být porušena podmínka č. 1 rozhodnutí o výjimce. Soud tak došel k závěru, že protiprávní jednání, pro které bylo zahájeno řízení o správním deliktu dle § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny, je popsáno dostatečně určitě, řádně a nezaměnitelně, a námitka žalobce tudíž neobstojí.
43. K vymezení skutku ve výrokové části rozhodnutí ČIŽP ze dne 30. 3. 2015 soud nejprve odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73, publikováno pod č. 1546/2008 Sb. NSS., jehož první věta zní: *„Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“*. V odůvodnění rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že *„[v]ymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z § 47 odst. 2 starého správního řádu, neboť věci, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen - to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v*

závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či bromadních deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dlíčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“ (srov. obdobně například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č.j. 7 Afs 59/2013-35 a bod [17] usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č.j. 4 As 165/2016-46). Uvedené závěry lze plně vztáhnout na nyní projednávanou věc, přestože se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval výrokovou částí rozhodnutí o jiném správním deliktu, neboť i výrok rozhodnutí o správním deliktu musí shora vymezeným požadavkům odpovídat.

44. V souladu s citovanou judikaturou soud konstatuje, že jednání, které je žalobci vytýkáno, musí být ve výrokové části vymezeno dostatečně určitě a musí být specifikováno tak, že jej nebude možné zaměnit s jednáním jiným. Skutková podstata, jejíž naplnění je žalobci kladeno za vinu, spočívá v neplnění podmínek výjimky, přičemž v dané věci rozhodnutí o výjimce v podmínce č. 1 stanoví, že není možné provádět zavážení za hranici, která je vyznačena v příloze č. 1 rozhodnutí o výjimce. ČIŽP ve výrokové části rozhodnutí ze dne 30. 3. 2015 vymezila skutek tak, že žalobce se měl protiprávního jednání, tj. porušení podmínky č. 1 rozhodnutí o výjimce, dopustit (1) nepovoleným zavážením bezzásahové západní části pozemku p.č. 60/1 v k.ú. Blato v období července 2013, a (2) nepovoleným zavážením západní, jihozápadní a střední části pozemku p.č. 60/1 v k.ú. Blato od 12. 9. 2013 do 16. 10. 2013 a dne 2. 12. 2013. Soud konstatuje, že uvedené vymezení skutků ve výrokové části rozhodnutí ČIŽP ze dne 30. 3. 2015 nesplňuje požadavky na jejich určitost a nezaměnitelnost.
45. Ve výrokové části rozhodnutí není specifikováno, v jaké konkrétní části pozemku p.č. 60/1 v k.ú. Blato mělo k zavážení dojít, jelikož z vymezení dotčených částí jako západní, jihozápadní a střední nelze bez dalšího určit, kde přesně mělo k protiprávnímu jednání dojít. V této souvislosti lze konstatovat, že stejně tak z výrokové části není seznatelné, v jakém rozsahu k zavážení mělo docházet. K přesnějšímu vymezení místa i rozsahu zavážení přitom postačovalo uvést ve výrokové části rozhodnutí charakter a další parametry (zejména plochu či objem) navážky. Ostatně tímto způsobem ČIŽP řádně vymezila skutky v oznámení o zahájení řízení ze dne 26. 8. 2013 a rovněž v oznámení o zahájení řízení ze dne 9. 12. 2013, když detailně specifikovala charakter, plochu, mocnost a objem navážky, která měla být v daných obdobích na jednotlivé části bezzásahové části pozemku navedena, a tím i blíže určila místo zavážení. Soud si je vědom, že pro učinění závěru o naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny není rozhodný charakter či parametry týkající se rozsahu navážky, která byla do bezzásahové části pozemku zavedena, jelikož rozhodnutí o výjimce v podmínce č. 1 stanoví absolutní zákaz zavážení bezzásahové části pozemku p.č. 60/1 v k.ú. Blato. Avšak tyto parametry jsou nezbytné právě pro bližší specifikaci protiprávního jednání, vymezení skutku a rovněž i pro případné odlišení jednotlivých zavážení ve stejných částech bezzásahové části pozemku. Z vymezení skutku ve výrokové části rozhodnutí tak, jak jej učinila ČIŽP, totiž například není zřejmé, jak se od sebe odlišují

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

zavážení západní části pozemku v červenci 2013 a v období od 12. 9. 2013 do 16. 10. 2013, a zda se nejedná o jedno a totéž zavážení.

46. K vymezení doby protiprávního jednání soud uvádí, že nelze bez dalšího vyloučit časové vymezení skutku za pomoci měsíců, tj. jako jednání žalobce v červenci 2013. Avšak v dané věci správní orgány vycházely při stanovení této doby zavážení z toho, že navážka ke dni 24. 7. 2013 nejevila známky povětrnostních vlivů a že během července nepršelo (viz zápis z inspekčního šetření ze dne 24. 7. 2013 a oznámení o zahájení řízení ze dne 26. 8. 2013). Ze správního spisu není zřejmé (a to ani z protokolu o ohledání na místě ze dne 12. 9. 2013), zda zavážení zjištěné ke dni 24. 7. 2013 započalo již dne 1. 7. 2013 a pokračovalo i v období od 25. 7. 2013 do 31. 7. 2013, tj. po inspekčním šetření, a zda se tedy protiprávního jednání žalobce skutečně dopouštěl po celý měsíc červenec. Dle stanoviska soudu tak ČIŽP, resp. žalovaný nedostály svým povinnostem ve výroku rozhodnutí řádně specifikovat dobu, kdy měl být správní delikt spočívající v prvně uvedeném zavážení lokalit žalobcem spáchán, a dále v odůvodnění rozhodnutí řádně objasnit, z jakých důvodů správní orgány dobu spáchání správního deliktu vymezily právě jako období července 2013.
47. Dle stanoviska soudu správní orgány nikterak místo, rozsah a dobu zavážení ve výrokové části nekonkretizovaly. A tudíž nevymezily ve výrokové části rozhodnutí skutky takovým způsobem, aby je nebylo možné zaměnit se skutky jinými. Soud tak uzavírá, že správní orgány zatížily rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti.
48. S ohledem na závěr o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí se soud již nezabýval dalšími námitkami žalobce, které se týkaly výkladu skutkové podstaty správního deliktu dle § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny, vztahu rozhodnutí o výjimce a stavebního povolení, vypořádání odvolacích námitek žalobce žalovaným, a dále ani námitkami směřujícími a souvisejícími se stanovením a odůvodněním výše pokuty uložené za spáchání správního deliktu. Soud totiž za primární v dané věci považuje, aby bylo protiprávní jednání, kterého se měl žalobce dopustit a kterým měl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu dle § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny, v rozhodnutí řádně vymezeno.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Na základě výše uvedených skutečností soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
50. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, doplnění žaloby ze dne 20. 9. 2015), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 3.100,- Kč, tři paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 300,- Kč a DPH ve výši 2.142,- Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 15.342,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve

stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Stanislava Kadečky, Ph.D., advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. července 2019

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.